

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Miroslava Makajeva a soudců Davida Krysky a Věry Pazderové ve věci

žalobce: **Ing. J. L.**
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Monikou Zoulovou, LL.M.
sídlem Podolská 103/126, Praha

proti
žalované: **Krajská správa a údržba silnic**, příspěvková organizace, IČO 00066001
sídlem Zborovská 81/11, Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou ze dne 26. 4. 2024 podanou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalované coby povinného subjektu, který spočíval ve zveřejnění jeho osobních údajů na internetových stránkách žalované <https://www.ksus.cz> v dokumentech (daňových dokladech) přiložených k vyřízení žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 31. 12. 2023, kterou žalobce podal dne 1. 8. 2023. Žalovaná konkrétně zveřejnila jméno a příjmení žalobce včetně akademického titulu, spisovou značku soudního sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 o neplatnosti rozvázání pracovního poměru týkajícího se žalobce (sp. zn. 42 C 357/2022) a datace a podpis úkonů právních služeb ve fakturách č. 2023/37, č. 2022/78, č. 2023/2, č. 2023/5 a č. 2023/30. V jednotlivých daňových dokladech jsou popsány i právní úkony, které žalovaná vůči žalobci činila, vč. toho, že právní zástupce žalované zvolil „taktiku poukazu na zneužívání práv odvolaného zaměstnance (žalobce) při jednání o přijetí – nepřijetí nabídky jiné vhodné práce mostního technika.“

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

2. Žalobce předně namítá, že si je vědom povinnosti povinného subjektu zveřejňovat poskytnuté informace v souladu s § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Citovaný zákon však neumožňuje identifikaci žadatele zveřejněním žádosti o informace či rozhodnutí o jejím odmítnutí. To se týká zejména případů, ve kterých povinný subjekt poskytuje informace sdělením. Judikatura přisvědčila tomu, že je zpravidla nutné anonymizovat veškeré údaje o žadateli. Jednání žalované nelze obhájit ani z pohledu testu proporcionality, neboť žalobce nebyl v době zveřejnění informace osobou veřejně činnou a soudní spor se týkal soukromoprávního (pracovněprávního) sporu. Postup dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nemá být pomyslným elektronickým veřejným pranýřem ze strany povinného subjektu. Smyslem anonymizace zveřejňovaných údajů je ochrana soukromí, informačního sebeurčení a osobních údajů těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci nebo osoby v podobném postavení. Zveřejnění poskytnuté informace musí být v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady EU 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 94/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů; anglicky „*general data protection regulation*“ GDPR, dále též jen „nařízení GDPR“) ve spojení se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Jednání žalované nemá být bezbřehé a musí dodržovat zákony České republiky, resp. Evropské unie (viz zejména čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 4 odst. 1 nařízení GDPR ohledně identifikovatelnosti fyzické osoby). Žalovaná zasahuje zveřejněním údajů i do samotného soudního sporu vedeného před Obvodním soudem pro Prahu 5, neboť svým jednáním ovlivňuje veřejnost a všechny potenciální svědky a ostatní osoby, které budou v daném řízení slyšeny.
3. Žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále též jen „ÚOOÚ“) ze dne 22. 1. 2024, č. j. UOOU-03493/23-27 (dále též jen „informační příkaz“), zejména odst. 25 a 26 rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že povinný subjekt (žalovaná) má povinnost požadované doklady anonymizovat v takovém rozsahu, aby se předešlo jakémukoliv ztotožnění dotčených osob na základě poskytnutých daňových dokladů (na základě pohlaví, titulu, jména a příjmení, identifikátorů předmětných řízení a datace úkonů, kterými by dané řízení, a potenciálně i dotčená osoba, mohly být identifikovány). Žalovaná nerespektovala výše uvedený závazný právní názor. Poté, co žalobce zjistil obsah internetových stránek žalované, odeslal jí písemnou výzvu k upuštění od nezákonného zásahu ze dne 21. 4. 2024, která byla žalované doručena dne 22. 4. 2024. Zároveň o den později odeslal upozornění na nezákonný zásah k rukám předsedovi dozorčí rady žalované. Ke dni podání žaloby na výzvu nikdo nereagoval a nezákonný zásah pokračuje. Žalovaná navíc k žádosti žalobce ze dne 1. 8. 2023 anonymizovala osobní údaje fyzických osob odlišných od žalobce. Na zachování práv žalobce ovšem zcela rezignovala, neboť jeho údaje ve zveřejněných daňových dokladech ponechala. Dle žalobce se Nejvyšší správní soud ustálil na názoru, že poskytnutí informace představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky zákona o zpracování osobních údajů. Posouzení, zda ochrana osobních údajů omezuje poskytnutí určité informace žadateli na jeho žádost, je proto nutné učinit i s ohledem na to, že se informace dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stane informací přístupnou komukoli, nikoli jen žadateli. Dochází k nezákonnému zásahu do práva žalobce na zachování lidské důstojnosti, na ochranu jeho soukromého života a do práva na zákonný a nestranný proces.

4. Žalobce se proto návrhem rozsudečného výroku (žalobním petitem) domáhá tzv. deklarace nezákonnosti postupu žalované, tedy že postup žalované spočívající ve zveřejňování daňových dokladů na internetových stránkách <https://www.ksus.cz> s osobními údaji žalobce byl nezákonný, a dále toho, aby soud žalované zakázal pokračovat ve zveřejňování osobních údajů žalobce. Žalobce následně rozsah petitu mírně zúžil a při jednání dne 13. 11. 2024 namítal nezákonnost zveřejnění toliko jména, příjmení a akademického titulu.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 7. 2024 uvedla, že žalobce zjevně přehlíží výrokovou část informačního příkazu, neboť ÚOOÚ přikázal žalované jako povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli (žalobci) poskytnout. Ve výroku informačního příkazu přitom určil mantinely, ve kterých měla žalovaná požadovanou informaci poskytnout, tj. anonymizovat některé údaje v taxativně vyjmenovaných dokumentech a v ostatních dokumentech anonymizovat osoby odlišné od žadatele (žalobce), dotčeného advokáta a žalované. Nebylo tak v diskrečních možnostech žalované jako povinného subjektu přezkoumávat, zda poskytovaná informace má být anonymizována, nebo nikoli – toto určil již nadřízený orgán, tj. nezávislý orgán, který danou otázku kolize práva na informace (článek 17 Listiny základních práv a svobod) a práva na soukromí (článek 10 Listiny základních práv a svobod) *a priori* posoudil. Dotčenými osobami ve smyslu výrokové části a odůvodnění v odst. 25 informačního příkazu jsou tedy osoby odlišné od žadatele (žalobce), advokáta a žalované, tj. třetí osoby. Jejich ochranu ÚOOÚ dále vysvětluje a ospravedlňuje v bodě 26 předmětného rozhodnutí. Co se týče odkazu žalobce na § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, zákon nehovoří na žádném místě o tom, že by se informace poskytnutá žadateli měla lišit od informace zveřejněné. Dle jazykového i teleologického výkladu jde jednoznačně o zveřejnění informace v té podobě, v jaké byla poskytnuta na základě žádosti konkrétního žadatele. Žalobce má na zpřístupnění jím požadovaných dokladů zcela shodný zájem jako ostatní veřejnost. Není legitimního důvodu, proč by měl v posuzovaném případě dostat žalobce informaci ohledně „výše výplat“ advokáta žalované v probíhajícím soudním řízení, které je navíc vedeno proti němu samému, „lepší“, než kterou obdrží veřejnost na základě § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud by zákonodárce vyžadoval zveřejnění v jiné podobě, učinil by tak jako např. u informace ohledně příjmů fyzických osob v § 8c odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaná na posílení argumentace ve prospěch práva na informace v posuzovaném případě také odkazuje na závěry komentářové literatury k § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím (JELÍNKOVÁ, Jitka a Miloš TUHÁČEK. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. Wolters Kluwer, 2017), a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62). Test proporcionality ve vztahu k osobním údajům žadatele nebylo možné provést, neboť by to bylo v rozporu se zákonem, konstantní judikaturou správních soudů a výrokovou částí předmětného rozhodnutí ÚOOÚ (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 4 As 90/2013-44). I pokud by žalovaná měla takový test proporcionality provést, převážilo by dle jejího názoru právo na informace, a to zejména z toho důvodu, že žalobce je mediálně známou osobou (bývalý vrcholný manažer a statutární orgán žalované), která na svém mediálním obraze systematicky pracovala (viz online dostupné rozhovory na www.seznamzpravy.cz, www.prahain.cz, www.irozhlaz.cz, <https://strednicechy.rozhlas.cz>), a dále z důvodu, že osobní informace o žalobci jsou již veřejně přístupné, neboť žalobce přijmul vrcholnou funkci statutárního orgánu, o které se ze zákona osobní údaje zveřejňují, čímž se žalobce dobrovolně vzdal ochrany svého soukromí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

6. Žalobce v replice ze dne 15. 7. 2024 nad rámec již uvedeného doplnil, že žalovaná nesprávně slučuje poskytnutí informace žadateli k individuální žádosti o poskytnutí informace s povinností povinného subjektu zveřejnit poskytnuté informace. Jedná se o dvě samostatné povinnosti, ke kterým zákon stanoví rozdílné požadavky. Z obsahu žádosti žalobce je nesporné, že se nevztahovala k příjmům osoby žalobce ani k výkonu činnosti žalobce u žalované, ale k čerpání finančních prostředků z veřejných prostředků vynakládaných žalovanou za externí právní služby vůči advokátovi JUDr. M. M. (dále jen „advokát“), tj. vztahovala se k třetí osobě odlišné od žalobce. ÚOOÚ upravil informačním příkazem postup žalované výlučně vůči žalobci k žádosti o poskytnutí informace. Informační příkaz je správním rozhodnutím ukládající povinnosti mezi dvěma účastníky řízení, tj. mezi žalobcem a žalovanou (§ 20 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím). Při zveřejnění poskytnuté informace dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nesmějí být bez předchozího souhlasu konkrétní osoby zveřejněny osobní údaje žadatele (fyzické osoby). Pokud by je povinný subjekt zveřejnil, porušil by ochranu osobních údajů plynoucí z nařízení GDPR. Povinný subjekt je totiž správcem těchto údajů, nikoli však pro účely jejich zveřejňování podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Správnímu soudu nepřísluší vyjadřovat se k obsahu listin z hlediska pravdivosti faktických tvrzení či formy a přiměřenosti vysloveného vlastního názoru, to by bylo předmětem civilního řízení o ochraně osobnosti. V daném případě představuje jednání žalované zásah do ochrany osobních údajů žalobce. Žalovanou zveřejněné údaje spadají pod pojem „osobní údaj“, které si i s vynaložením přiměřené snahy nemůže opatřit každý. To svědčí o tom, že žalovaná zveřejnila údaje veřejně nedosažitelné, tedy nedostupné. K tomu žalobce přiložil výpis z internetových stránek Obvodního soudu pro Prahu 5, z nichž není možné identifikovat, kdo je účastníkem řízení. Judikatura uvedla, že při posuzování, zda může být určitá informace osobním údajem ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení GDPR, je třeba postupovat v souladu s tzv. objektivním pojetím osobních údajů. Informace je osobním údajem, existují-li jakékoli osoby nebo orgány, které by subjekt dokázaly na základě dané informace identifikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2022, č. j. 1 As 387/2019-56, a rozsudek SDEU ze dne 19. 10. 2016, C-582/14). Není přitom rozhodné, zda konkrétní osoba je sama schopna subjekt údajů identifikovat. Je zřejmé, že osobním údajem může být i spisová značka soudního řízení. Anonymizované osoby na poskytnutých dokladech byly navíc též osoby zaměstnané u žalované a jsou veřejně dohledatelné i na portálu justice v rámci evidence statutárních orgánů obchodních společností a veřejně spojovány s kauzou Dozimetr. Žalobce odkazuje na Metodické doporučení povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím, které k povinnosti podle § 5 odst. 3 tohoto zákona také uvádí, že je třeba anonymizovat osobní údaje. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 9 As 242/2019-47, není smyslem zveřejňování informací učinit z webových stránek povinných subjektů „elektronický pranýř“. Pokud žalovaná odůvodňuje svůj postup tím, že žalobce figuruje v obchodním rejstříku a je spojen s kauzou Dozimetr, pak to svědčí o příčinné souvislosti mezi zveřejněním údajů a vznikem škody žalobci. Dále i o motivaci šířit o žalobci neověřené informace spojující jeho osobu s kauzou Dozimetr. Cílem žalované je žalobce poškodit. Žalovaná tedy neuvedla a řádně nezduvodnila, proč porušila zákon o svobodném přístupu k informacím vůči žalobci, když informace zveřejnila v neanonymizované podobě.

Rozsah soudního přezkumu a procesní podmínky

7. Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

8. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
9. Dle § 84 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Podle § 84 odst. 2 s. ř. s. platí, že zmeškání lhůty nelze prominout.
10. Žalobce specifikuje jako nezákonný zásah jednání, které spočívalo v nezákonném zveřejňování jeho osobních údajů žalovanou na internetových stránkách <https://www.ksus.cz> v rámci vyřizování jeho žádosti o informace ze dne 1. 8. 2023.
11. Judikatura Nejvyššího správního soudu za trvajících zásah považuje zveřejnění určitých informací na internetových stránkách, které se na nich stále nacházejí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 355/2017-101 a č. j. 10 As 221/2019-35, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 As 355/2017-101, bod 21, či rozsudek ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 As 221/2019-35). Dle judikatury tak jednání žalované pojmově nezákonným zásahem být může. Jednání žalované, v němž žalobce spatřuje nezákonný zásah, nelze považovat za jednorázové, neboť má spočívat v kontinuálním veřejném zpřístupnění informací obsahujících osobní údaje žalobce na internetových stránkách žalované.
12. Subjektivní i objektivní lhůtu pro podání zásahové žaloby v případě trvajících zásahů je třeba odvíjet až od jeho ukončení. Jelikož se jedná o trvajících nezákonný zásah, tyto lhůty ještě nepočaly běžet, a žaloba byla proto podána včas.
13. Podle § 85 s. ř. s. je dále žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. V projednávané věci se žalobce, jak již bylo výše uvedeno, domáhá zákazu nezákonného zveřejňování osobních údajů na stránkách žalované. Dále soud uvádí, že v případě poskytování informací se vede řízení pouze o samotné žádosti (tedy o tom, zda a v jaké podobě bude informace poskytnuta), nikoli o následném zveřejnění odpovědi. Toto zveřejnění má povahu faktického postupu a zákon o svobodném přístupu k informacím žádný formalizovaný způsob, jak se domoci nápravy „vadného“ zveřejnění poskytnuté informace, nenabízí. I tato podmínka přípustnosti žaloby je tak splněna.
14. S ohledem na výše uvedené soud přistoupil k věcnému projednání v žalobě označovaného zásahu, vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 věta před středníkem s. ř. s.).

Jednání před soudem a následný procesní vývoj

15. Při jednání konaném dne 13. 11. 2024 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
16. Soud při jednání provedl důkaz náhledem na internetové stránky žalované <https://www.ksus.cz/zakon-106-1999/aktuality/uhrada-pravnich-sluzeb-judr-martinu-mykiskovi>. Na této stránce jsou mj. umístěny žalobcem označené soubory obsahující poskytnuté informace.
17. Dále soud provedl dokazování internetovými stránkami Českého rozhlasu, konkrétně článkem s názvem „Pro opravy silnic nastavíme jasná pravidla, říká nový šéf středočeských silničářů“ ze dne 20. 4. 2021, ve kterém žalobce v audiozáznamu pořadu K věci hovořil o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

fungování žalované a článkem s názvem „*I letos bude na webu možné sledovat pohyb sypačů, říká šéf krajských silničářů*“ ze dne 9. 11. 2021, který odkazoval na audiozáznam pořadu K věci, ve kterém žalobce coby ředitel žalované hovoří o zimní údržbě silnic. Oba články jsou dostupné na internetových stránkách Českého rozhlasu <https://strednicechy.rozhlas.cz/i-letos-bude-na-webu-mozne-sledovat-pohyb-sypacu-rika-sef-krajskych-silnicaru-8615992?player=on> a <https://strednicechy.rozhlas.cz/pro-opravy-silnic-nastavime-jasna-pravidla-rika-novy-sef-stredocesky-silnicaru-8473146>. Z těchto článků vyplývá, že žalobce byl veřejně známou osobou coby ředitel žalované.

18. Dále soud provedl dokazování článkem s názvem „*Policie: Ředitel silničářů nosil informace Redlově korupční skupině*“ ze dne 20. 6. 2022, dostupný na internetových stránkách <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/domaci-kauzu-policie-reditel-silnicaru-nosil-informace-redlove-korupcni-skupine-206731>, ze kterého vyplývá, že u žalobce byla provedena domovní prohlídka v souvislosti s korupční kauzou ve věci známé pod názvem „*Dozimetr*“. Dále soud provedl dokazování článkem „*Středočeský kraj odvolal šefa silničářů L. Důvodem je spojení s lidmi z kauzy kolem Hlubučka*“ ze dne 21. 6. 2022 dostupným na internetových stránkách https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/stredocesky-kraj-sef-silnicaru-jan-lichtneger-2206211425_lou, ze kterého vyplývá, že Rada Středočeského kraje odvolala žalobce kvůli informacím, které ho spojují s korupční kauzou „*Dozimetr*“. Dále soud provedl dokazování článkem s názvem „*Nejdřív vychvalovaný a pak vyhozený ředitel středočeských silničářů*“ ze dne 23. 6. 2022 dostupným na internetových stránkách <https://www.prahain.cz/politika/nejdrev-vychvalovany-a-pak-vyhozeny-reditel-stredocesky-silnicaru-6752.html>, ze kterého vyplývají okolnosti spojené s odvoláním žalobce z funkce ředitele žalované.
19. Při jednání soud neprovedl dokazování čtením listin, které žalobce připojil k žalobě – kopiemi stránek informujících o řízení ve věci sp. zn. 42 C 357/2022 u Obvodního soudu pro Prahu 5, neboť ty nejsou pro projednávanou věc relevantní. Žalobce jimi chtěl prokázat, že na těchto stránkách soud nezveřejňuje osobní údaje žalobce v souvislosti s pracovněprávním sporem mezi žalobcem a žalovanou, takové zpracování osobních údajů se však řídí jiným režimem pro ochranu osobních údajů než v případě projednávané věci a nevypovídá to nic o tom, zda žalovaná mohla osobní údaje žalobce v rámci jejich zveřejnění poskytnout, či nikoli. Soud rovněž pro neúčelnost neprovedl dokazování zřizovací listinou žalované.
20. Soud při jednání provedl rovněž důkaz listinami předloženými žalobcem. Předně šlo o listinu od Svazu měst a obcí, od Evropské unie (EU) a Evropského sociálního fondu (ESF) s názvem „*Správa osobních údajů v praxi obcí a měst*“ představující výklad právních předpisů v oblasti ochrany osobních dat a metodický návod zejména pro obce, jak v jednotlivých typových situacích postupovat při ochraně osobních údajů. Dále se jedná o poskytnutou informaci – závěrečnou zprávu o kontrole žalované, provedené kontrolní skupinou zřízenou Radou Středočeského kraje. V této poskytnuté informaci jsou jména všech zmíněných osob anonymizována. Konečně jde o listinu ÚOOÚ označenou jako „*postoupení k dalším dozorovým opatřením*“, z níž vyplývá, že jde o reakci ÚOOÚ na podnět žalobce k prověření postupu žalované v projednávané věci. V kolonce dané listiny (jde o dokument formulářového typu) „*Podezření na porušení ustanovení*“ je uvedeno několik ustanovení nařízení GDPR.
21. Soud nedokazoval listinami z řízení o vyřizování žádosti žalobce o informace, neboť tyto listiny jsou součástí předložené spisové dokumentace, kterou měl soud k dispozici a z níž Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

vycházel, přičemž její obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).

22. Rozsudkem ze dne 13. 11. 2024, č. j. 59 A 27/2024-81, soud žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 21. 2. 2025, č. j. 10 As 246/2024-42, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení bylo, že se krajský soud nevyjádřil k některým provedeným důkazům (bod 7 zrušujícího rozsudku a bod 20 tohoto rozsudku).
23. Při jednání před soudem dne 23. 4. 2025 setrvali účastníci na procesních stanoviscích.

Posouzení zákonnosti napadeného zásahu

24. Ze správního spisu vyplynuly následující, pro věc podstatné, skutečnosti. Dne 1. 8. 2023 žalobce žalovanou požádal o poskytnutí informací – 1) kopií daňových dokladů včetně všech jejich příloh, které uhradila žalovaná za právní služby advokátovi, a to za období od 1. 1. 2022 do 31. 7. 2023, 2) kopii smlouvy o poskytování právních služeb uzavřenou mezi žalovanou a advokátem, na jejímž základě advokát poskytoval v období od 1. 1. 2022 do 31. 7. 2023 právní služby žalované a 3) kopii příslušné části rozpočtové kapitoly žalované, z které vychází a je odvozena úhrada daňových dokladů (faktur) vystavených advokátem za poskytnuté právní služby v období od 1. 1. 2022 do 31. 7. 2023.
25. Žalovaná dne 17. 8. 2023 na žádost o poskytnutí informací odpověděla tak, že není povinným subjektem podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. ÚOOÚ usnesením ze dne 6. 9. 2023, č. j. ÚOOÚ-03493/23-7, žalované dle § 16a odst. 6 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídil žadatelovu žádost o informace ze dne 1. 8. 2023. ÚOOÚ zároveň usnesením ze dne 23. 8. 2023, č. j. ÚOOÚ-03493/23-2, podání žalobce ze dne 18. 8. 2023 postoupil žalované jako věcně příslušnému orgánu.
26. Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 9. 2023, sp. zn. 436/23, shora specifikovanou žádost žalobce o informaci zamítla. V odůvodnění uvedla, že z veřejně dostupných zdrojů zjistila, že žadatel (žalobce) „je v současné době účastníkem soudního řízení, vedeného u obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 42 C 357/2022 a zároveň je proti žadateli vedeno trestní řízení. V obou soudních řízeních je významnou skutečností, že žadatel je odvolaným ředitelem KSÚS, přičemž předmětem dokazování jsou zejména jeho právní jednání v této funkci. Informace, které žadatel požaduje přitom v celém rozsahu spadají do materie tohoto předmětu dokazování. Díky tomu KSÚS dovozuje, že existuje důvodná obava, že tyto informace spadají do kategorie těch, které byly vytvořeny nebo získány v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a jejich poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.“ ÚOOÚ posledně citované rozhodnutí žalované rozhodnutím ze dne 26. 10. 2023, č. j. ÚOOÚ-03493/23-16, zrušil pro nepřezkoumatelnost a vrátil jí věc k novému projednání.
27. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 11. 2023, zn. 690/2023/KSUS/PVZ/VRB, žádost žalobce odmítla. V části týkající se bodu 1. žádosti tak učinila podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) téhož zákona (výrok I. rozhodnutí). V částech týkajících se bodů 2. a 3. žádosti aplikovala § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 11b téhož zákona (výroky II. a III. rozhodnutí).
28. ÚOOÚ informačním příkazem ze dne 22. 1. 2024 rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2023, zn. 690/2023/KSUS/PVZ/VRB, v rozsahu výroků č. I. a II. zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil, a dle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím žalované přikázal Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

poskytnout informace pod body č. 1 a 2 žádosti. ÚOOÚ zároveň žalované přikázal, aby v poskytovaných dokumentech znečitelnila konkrétně indikátory pohlaví, tituly, jména a příjmení osob odlišných od žadatele, dotčeného advokáta a žalované. Nad rámec výše uvedeného žalované přikázal, aby ve faktuře 2023/20 znečitelnila důvod rozvázání pracovního poměru a datum učiněného úkonu; ve faktuře 2023/27 znečitelnila data podání a doručení výpovědi z pracovního poměru a číslo jednací věci; ve faktuře 2023/3 znečitelnila datum vystavení faktury a uskutečnění zdanitelného plnění; v příloze k faktuře 2023/3 znečitelnila číslo jednací věci, identifikátory členů soudního senátu, identifikační údaje žalobce, datum podání výpovědi žalobci, datum založení pracovního poměru, data vydání a doručení usnesení k zaplacení soudního poplatku a datum vydání předmětného usnesení.

29. Dne 7. 2. 2024 žalovaná požadované informace v souladu s informačním příkazem poskytla. Následně poskytnuté informace zveřejnila na svých internetových stránkách <https://www.ksus.cz> způsobem umožňujícím dálkový přístup v souladu s § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Faktura č. 2023/37 obsahuje informaci, že advokát poskytuje žalované právní služby ve věci soudního sporu o neplatnosti tzv. první výpovědi dané žalobci (Ing. J. L.) ve věci sp. zn. 42 C 357/2022 u Obvodního soudu pro Prahu 5, že měl schůzku s žalobcem a jeho právníčkou dne 29. 5. 2023 v Říčanech, a v návaznosti na jednání podání u Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 7. 6. 2023, ve kterém soud informoval o průběhu jednání, které nevyústilo v dohodu, a ve kterém akcentoval taktiku poukazu na, dle jeho názoru, zneužívání práv odvolaného zaměstnance při jednání přijetí - nepřijetí nabídky jiné vhodné práce mostního technika. Faktura č. 2022/78 obsahovala informaci o tom, že advokát poskytl žalované právní služby ve věci rozvázání pracovního poměru s žalobcem (Ing. J. L.) konkretizované o informaci, že by žalovaná měla žalobci zaplatit náhradu mzdy za měsíc listopad 2022 do konce uplynutí výpovědní doby, protože se žalovaná nechtěla soudit. Faktura č. 2023/2 obsahovala informaci, jak bude vypořádána fáze mimosoudního řešení případu (paušální odměna a náhrada nákladů), zjevně v jiné věci, neboť faktura obsahuje větu „*Obdobně jako ve věci Ing. J. L.,...*“. I faktura č. 2023/5 obsahovala informace ve věci vyúčtování odměny a náhrady nákladů za právní služby – soudní spor o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru Ing. J. L., ve kterých advokát informuje žalovanou o tom, že spor přešel do soudní fáze, že je spor veden pod sp. zn. 42 C 357/2022 u Obvodního soudu pro Prahu 5 a že ve věci poskytl jeden úkon právních služeb – vyjádření k žalobě ze dne 9. 1. 2023. Faktura č. 2023/30 obsahovala obdobný text pouze s doplněním, že advokát žalované v této věci poskytl další úkon právních služeb – zastoupení při ústním jednání u Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 17. 5. 2023.

30. Jádrem projednávané věci je tedy otázka, zda výše popsáním postupem v souvislosti se zveřejněním osobních údajů o žalobci v žalobcem požadovaných informacích došlo k nezákonnému zásahu do práv žalobce spočívajícímu ve zveřejnění jeho osobních údajů v důsledku jejich nedostatečné anonymizace na stránkách žalované <https://www.ksus.cz>. Soud pouze upřesňuje, že mezi stranami není sporné samo poskytnutí informací žalobci na žádost ze dne 1. 8. 2023, pouze to, zda způsob jejich následného zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup byl souladný se zákonem. Soud zde předesílá, že jelikož jeho závěry vyslovené v rozsudku č. j. 59 A 27/2024-81 nebyly zrušujícím rozsudkem nijak zpochybněny, nevidí důvodu se od nich odchýlit a setrvává na svém původním posouzení věci.

31. Dle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
32. Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů odkazuje na definici osobního údaje stanovenou čl. 4 odst. 1 nařízení GDPR, podle kterého jsou osobními údaji „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.*“
33. Podle čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení GDPR: „*Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu: zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce.*“ Dle odstavce 3 téhož nařízení GDPR: „*Základ pro zpracování podle odst. 1 písm. c) a e) musí být stanoven: a) právem Unie nebo b) právem členského státu, které se na správce vztahuje.*“
34. Dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah. Poskytnutá nebo doprovodná informace musí být zveřejněna nejméně po dobu 6 let.
35. Dle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (např. § 11 až 16 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nebo § 5 a 10 zákona o ochraně osobních údajů). Dle odst. 2 tohoto zákona povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
36. Mezi stranami je nesporné, že žalovaná na svých internetových stránkách zveřejnila informace (daňové doklady) poskytnuté na žádost žalobce o informace ze dne 1. 8. 2023. Strany se rovněž shodnou na tom, že žalovaná v těchto daňových dokladech zveřejnila osobní údaje žalobce ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení GDPR spočívající ve zveřejnění jména a příjmení včetně akademického titulu žalobce, spisovou značku řízení u Obvodního soudu pro Prahu 5 o neplatnosti rozvázání pracovního poměru týkajícího se žalobce (sp. zn. 42 C 357/2022) a datace a podpis úkonů právních služeb ve fakturách č. 2023/37, č. 2022/78, č. 2023/2, č. 2023/5 a č. 2023/30. Otázkou tedy zůstalo, zda žalovaná pochybila, pokud tyto osobní údaje v poskytnutých informacích zveřejnila způsobem umožňujícím dálkový přístup dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, aniž by tyto osobní údaje žalobce anonymizovala v souladu právními předpisy upravujícími jejich ochranu.
37. Dle komentářové literatury výše citované ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím míří ke zveřejňování poskytnutých informací, příp. jejich obsahu, nikoli samotné žádosti. Povinné „překlopení“ informace poskytnuté na žádost na internet podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je jednak motivováno tím, aby Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

povinné subjekty mohly nové žadatele o tutéž informaci odkazovat na již zveřejněnou informaci, jednak je nepochybně projevem principu publicity veřejné správy (Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, komentář k § 5). Požadavkem zákona je zveřejnění všech informací, které byly žadateli poskytnuty (až na zákonem uvedenou výjimku), nikoli zveřejnění v přesné podobě, v níž byly též žadateli odeslány. V komentáři Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, je k citovanému ustanovení mj. dále uvedeno, že: „[n]a druhou stranu je samozřejmě možné zveřejnit i celou zaslanou odpověď (např. naskenováním dopisu), v tomto případě je ovšem nutné anonymizovat osobní údaje žadatele, neboť zákon ukládá zveřejnit poskytnuté informace a nikoli celý obsah odpovědi na žádost (vlastně se zde přiměřeně uplatní postup podle § 12, ve spojení s § 8a, tzv. zveřejnění informace s výjimkami předvídanými zákonem o svobodném přístupu k informacím.“ V tomto ohledu tedy nelze souhlasit s tvrzením žalované, že by se poskytnutá informace měla zveřejnit vždy v takové podobě, jaká byla poskytnuta samotnému žadateli, neboť je třeba brát v potaz ochranu osobních údajů jednak žadatele, a také třetích osob.

38. Výkladem posledně citovaného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím v souvislosti se zásahem do práva na ochranu osobních údajů se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Konstatoval, že i následné zveřejnění (konkrétnímu žadateli) poskytnuté informace „představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky zákona o ochraně osobních údajů. Posouzení, zda ochrana osobních údajů omezuje poskytnutí určité informace žadateli na žádost, je proto třeba činit i s ohledem na to, že informace se dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stane informací přístupnou komukoliv, nikoliv jen žadateli“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018-40). V rozsudku ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37, Nejvyšší správní soud konstatoval, že byly-li povinnému subjektu osobní údaje poskytnuty výhradně pro potřeby identifikace žadatele a vedení řízení o podané žádosti, byl tento účel plně zkonsumován již vyřízením žádosti, s tím, že „[j]akékoliv další zpracování (zveřejňování) takto získaných osobních údajů zákon nepředpokládá, a k dosažení popsání účelu to není jakkoliv nezbytné.“ Nejvyšší správní soud dále navázal tím, že pokud není skupina údajů, které dotčenou osobu (žadatele) identifikují, potřebná z hlediska naplnění účelu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, je při zveřejňování již poskytnuté informace způsobem umožňujícím dálkový přístup „úplná či částečná anonymizace odůvodněna právě tehdy, pokud by jinak došlo k neodůvodněnému a nepřijatelnému zveřejnění osobních údajů“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 9 As 242/2019-47, nebo rozsudek ze dne 20. 8. 2020, č. j. 2 As 235/2019-56).
39. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, ale zároveň konstatoval, že „[p]rávo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. (...) Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti. (...)“ Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci způsobitou přispět k diskusi v demokratické společnosti, týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto nevykonává veřejnou funkci. Ústavní soud dále v usnesení ze dne 18. 12. 2002,

sp. zn. III. ÚS 156/02, uvedl, že „[p]rávo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56).

40. Při posouzení možného zásahu způsobeného zveřejněním osobních údajů žalobce žalovanou je tedy nutné posoudit, zda žalobce měl strpět nižší míru anonymizace svých osobních údajů právě z titulu své funkce u žalované. Dle žalobce zveřejnění jeho osobních údajů žalovanou nelze obhájit, neboť již v době zveřejnění požadovaných informací nebyl osobou veřejně činnou a spor se týkal jeho soukromoprávního (pracovníprávního) sporu. Ze správního spisu, vyjádření účastníků řízení a soudem provedených důkazů (internetové články o žalobci) přitom vyplývá, že žalobce byl do roku 2022 ředitelem žalované a že pracovníprávní spor vedený u Obvodního soudu pro Prahu 5 je důsledkem spojitosti žalobce s mediálně známou korupční kauzou zvanou Dozimetr, přestože už žalobce funkci ředitele žalované nevykonává. Tyto informace přitom byly veřejně známé.
41. Zde soud nemůže souhlasit s žalovanou, že nebyla vůbec povinna provádět test proporcionality, jelikož takový kategorický závěr z textu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nevyplyvá. Žalovaná v této souvislosti odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 4 As 90/2013-44. V tomto rozsudku kasační soud posuzoval možnost dobrovolného zveřejnění informace o výši platu ředitelky obecní školy, přičemž zveřejnění takové informace podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím shledal jako povinné bez nutnosti provádět test proporcionality. Judikatura Nejvyššího správního soudu ovšem v této otázce, tedy zda má dojít k plnému zveřejnění poskytnuté informace podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, jednotná není (srovnej např. rozsudek krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2012, č. j. 29 A 27/2012-35, jehož závěry byly aprobovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. 1 As 142/2012-32). Soud se ovšem příklání k závěru, že by test proporcionality proveden být měl, neboť zveřejněním osobních údajů žadatele, popř. třetích osob, může dojít k zásahu do jejich práv. V této souvislosti je třeba poukázat na specifické okolnosti projednávané věci, jelikož se jedná o otázku anonymizace osobních údajů žadatele o informaci, ovšem nikoli o údaje obsažené v jeho žádosti či v odpovědi na ni (zde je judikatura konstantní - viz např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 198/2018-37), ale v poskytnuté informaci samotné. Soud podotýká, že žalovaná jistě mohla anonymizovat osobní údaje žalobce již při samotném poskytnutí informace – takovému postupu by sice nebylo co vytknout, ale zároveň nelze přehlédnout, že by se jednalo o postup poněkud neúčelný (žadatel své osobní údaje jistě zná a jejich anonymizace by proto nesloužila žádnému rozumnému účelu). V těchto případech má soud za to, že není nutné, aby byly osobní údaje žadatele obsažené v textu samotné poskytnuté informace anonymizovány přímo při poskytnutí informace. Je přípustný i takový postup, kdy povinný subjekt ponechá poskytnuté informace (ve vztahu k osobním údajům žadatele) v neanonymizované podobě – v takovém případě je však třeba se zabývat otázkou anonymizace znovu při zveřejňování poskytnuté informace dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy skutečnost, že osobní údaje obsažené v poskytnuté informaci jsou osobními údaji žadatele, již z povahy věci nehraje žádnou roli.

42. Soud proto shrnuje, že žalovaná se před zveřejněním poskytnuté informace měla zabývat otázkou, zda osobní údaje žalobce (které nebyly anonymizovány při poskytnutí informace) nemají být anonymizovány při zveřejňování této informace. Žalovaná tedy pochybila, pokud se touto otázkou (jak sama potvrdila) vůbec nezabývala. Nicméně pro posouzení zákonnosti zveřejnění osobních údajů žalobce není rozhodné, zda sama žalovaná test proporcionality reálně prováděla, ale zda výsledek její činnosti (zveřejnění poskytnuté informace) v testu proporcionality obstojí.
43. V projednávaném případě stojí v konfliktu právo na ochranu osobních údajů žalobce s veřejným zájmem na transparentnosti veřejné správy, resp. s právem veřejnosti na informace. Údaje o veřejných výdajích, které byly, nebo mohou být vynaloženy, v souvislosti s pracovněprávním sporem žalované s žalobcem, veřejnosti umožňují kontrolovat, zda veřejná správa jedná v souladu s principy dobré správy, to znamená mimo jiné hospodárně a efektivně [čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení GDPR]. Navíc je žalobce bývalým ředitelem žalované, tedy funkcionářem veřejné správy (§ 8a zákona o svobodném přístupu k informacím), přičemž informace, v níž byly obsaženy jeho osobní údaje, s tímto postavením přímo souvisela a je nepochybně v zájmu veřejnosti vědět, zda v tomto významném sporu s bývalým ředitelem žalovaná vynakládá efektivně veřejné prostředky. Dle názoru soudu je tak žalobce veřejně známou osobou (viz dostupné internetové články), která je povinna strpět nižší míru anonymizace, pokud se týká údajů vztahujících se k jeho bývalé funkci u žalované. Ze zveřejněných daňových dokladů navíc vyplývá pouze to, že žalovaná vedla s žalobcem pracovněprávní spor u Obvodního soudu pro Prahu 5 z důvodu neplatnosti rozvázání jeho pracovního poměru. I na základě těchto osobních údajů lze jistě žalobce jednoznačně identifikovat, dle názoru soudu ovšem pouze ve spojitosti s jeho „*profesním postavením*“ bývalého ředitele žalované. Situace by byla jistě odlišná, pokud by žalovaná zveřejnila i jiné osobní údaje žalobce, které se takového postavení netýkají (např. bydliště), nebo pokud by zveřejnila osobní údaje žalobce ve zcela jiném kontextu (soukromého života) žalobce. Tak tomu ovšem v projednávané věci nebylo. Dle názoru soudu proto zájem veřejnosti na zveřejnění informace převáží nad zájmem na ochranu osobních údajů žalobce, které spočívaly ve jméně, příjmení, titulu a identifikaci soudního řízení, neboť se týkaly výlučně pracovněprávního sporu žalobce, který byl mediálně známý. Jinými slovy řečeno, ze zveřejněné informace se veřejnost dozvěděla pouze to, jak se žalobce jmenuje (což byla informace veřejně známá) a že vede pracovněprávní spor se žalovanou přímo navazující na jeho bývalou funkci ředitele žalované – zásah do práva na soukromí žalobce je tak vskutku minimální. Žalovaná se tak sice dopustila pochybení, pokud tento test proporcionality neprovedla sama, dle názoru soudu ovšem přesto její postup obstojí, neboť výsledek by byl stejný (zveřejnění poskytnutých údajů).
44. Za těchto okolností soud dospěl k závěru, že se žalovaná nedopustila žalobcem tvrzeného nezákonného zásahu.
45. Pokud žalobce dále namítal, že zveřejnění daňových dokladů zasahuje i do samotného soudního sporu o neplatnost výpovědi tím, že ovlivňuje veřejnost a jiné osoby, které budou v daném řízení slyšeny, pak soud této námitce nepřisvědčuje. Z poskytnutých faktur vyplývá pouze to, že advokát je zástupcem žalované, který popisuje, jakou právní argumentaci v řízení o pracovněprávním sporu mezi žalovanou a žalobcem zvolil a jaké činil v soudním řízení úkony. Je jednoznačně zřejmé, že se jedná o text advokáta, který zastupuje žalovanou, ohledně jím poskytnutých právních služeb. Nejedná se tedy o výroky soudu nebo žalované, která by tvrdila, že se žalobce v pracovněprávním vztahu vůči ní zneužívání

práv skutečně dopustil, jak na to žalobce poukazoval. Ostatně, obdobně se ke shodné námitce vyjádřil i ÚOOÚ v informačním příkazu ze dne 22. 1. 2024, v němž uvedl, že daňové doklady obsahují pouze stručný popis provedených úkonů, případně obecný popis dosavadního a předpokládaného vývoje v té které věci, který provedenému úkonu předcházeli či k němuž učiněné kroky vedly, přičemž z požadovaných daňových dokladů nelze vyčíst nic, co by objektivně ohrozilo či mohlo ohrozit pozici povinného subjektu v tom kterém řízení (str. 8 informačního příkazu).

46. Soud také neshledal, že by žalovaná nerespektovala závazný právní názor informačního příkazu ÚOOÚ, již jen proto, že tento příkaz se projednávané věci *stricto sensu* netýká. ÚOOÚ totiž v informačním příkazu hovoří pouze o tom, jaké informace (a v jaké podobě) mají být žalobci (v postavení žadatele) poskytnuty, nikoli o tom, jak má či nemá vypadat jejich následné zveřejnění. Případné další úvahy ÚOOÚ mohly být pro žalovanou jistě návodné, nicméně s ohledem na předmět řízení před ÚOOÚ (jímž byla výlučně otázka poskytnutí informací) nepředstavovaly závazný právní názor.
47. Pokud jde o listiny předložené žalobcem u jednání soudu dne 13. 11. 2024 (viz bod 20 rozsudku), soud k nim uvádí následující. V případě listiny od Svazu měst a obcí, od Evropské unie (EU) a Evropského sociálního fondu (ESF) soud konstatuje, že se jedná dílem o metodický návod, dílem pak o výklad právních předpisů. Výklad právních předpisů přitom není předmětem dokazování a soud není názory autorů tohoto dokumentu nijak vázán – stejně jako žalovaná, která ostatně ani adresátem této příručky nebyla. Pokud jde o informaci poskytnutou žalobci – kopii závěrečné zprávy o kontrole, pak soud konstatuje, že v této poskytnuté informaci bylo jméno žalobce anonymizováno (začerněno). Nicméně soudu nepřísluší posuzovat zákonnost postupu žalované v jiných případech, než které jsou předmětem tohoto řízení. K tomu lze dodat, že se jedná toliko o doložení jednoho případu, v němž žalovaná postupovala odlišným způsobem, tudíž zde nelze ani usuzovat na ustálenou správní praxi žalované. Konečně pokud jde o listinu ÚOOÚ, pak z této listiny vyplývá pouze tolik, že se ÚOOÚ postupem žalované z podnětu žalobce zabývá, nicméně z ní nevyplývá žádný právní názor ÚOOÚ na danou věc. Kromě toho, případný právní názor ÚOOÚ na zákonnost postupu žalované, jakkoliv by mohl být inspirativní, není pro soud závazný.

Závěr a náklady řízení

48. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Praha 23. dubna 2025

Miroslav Makajev v. r.
předseda senátu